

Full diocesà

17 de gener del 2016

p5 – Trobada Europea de Joves «Taizé»

p8 – «On són els refugiats?», glossa del bisbe

Festa de Sant Antoni Abat de Rubí. Foto: Roser Aguilar.

Sant Antoni Abat

Sant Antoni és un model d'espiritualitat ascètica. Neix a Egipte cap a l'any 250, fill de rics camperols. Durant una celebració eucarística escolta les paraules de Jesús: «Si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres.»

En morir els seus pares, sant Antoni va lliurar la seva germana a cura de les verges consagrades, va distribuir els seus béns entre els pobres i es va retirar al desert, on va començar a portar una vida de penitència. Va fer vida eremítica al costat d'un expert anomenat Pau. Després va viure al costat d'un cementiri, essent testimoni de la vida de Jesús que venç el temor a la mort.

Va organitzar comunitats d'oració i treball. Però va preferir retirar-se de nou al desert. Allí va aconseguir conciliar la vida solitària amb la direcció d'un monestir. És considerat el pare del monacat oriental. Va confortar els confessors de la fe durant la persecució de Diocleciana i recolzà sant Atanasi en les seves lluites contra els arrians.

Va morir cap a l'any 356, a la muntanya Colzim, propera al Mar Roig. És patró de teixidors de cistells, fabricadors de pinzells, cementiris, carnisers, animals domèstics.

«Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol»

Diümenge II durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia»

(62,1-5)

Salm responsorial

Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.

(Salm 95)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

(12,5-11)

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi

foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

(2,1-12)

«Tu has guardat fins ara el vi millor...»

Epifania de la Nova Aliança

Josep Molist i Rifà, prev.

A tall de síntesi, l'antífona del càntic evangèlic de l'oració de laudes, el dia de l'Epifania, encadenava narrativament els diversos signes messiànics celebrats litúrgicament en el cicle nadalenc i que tenen el seu corollari en el desposori entre Crist i l'Església, el poble de la Nova Aliança: *Avui l'Església s'ha unit al seu espòs celestial, perquè Crist, al Jordà, l'ha rentada dels pecats; els mags s'apressen amb dons cap a les noces del Rei; i els comensals s'alegren de l'aigua convertida en vi, al·leluia.* En aquest sentit, el profeta-poeta podia ben dir: *Ja no et diran mai més "L'Abandonada"(...) a tu et diran "Jo-me-l'estimo", i a la teva terra, "Té-marit".* L'aigua de la purificació dels jueus s'ha convertit en el vi nou. I aquest vi nou que no pot ser posat en bots vells, evoca el pacte nupcial que Crist segellarà definitivament en el Misteri Pasqual.

L'evangelista mira Jesús i, per tant, els signes que ell fa com a miracles, perquè Jesús és aquell a qui el deixeble estimat —testimoni ineludible de la comunitat— veié glorificat en el Gòlgota. Potser també per això, en el cor mateix d'aquella festa jueva —context originari de la narració— hi té protagonisme Maria, la Mare de l'Església, sempre atenta a l'espòs i a les necessitats dels fills. La dialèctica que l'apòstol planteja entre la unitat eclesial i la diversitat de carismes, només pot trobar la seva síntesi en el calze de la Nova Aliança, ple del fruit de la vinya, transsubstanciat en la Sang de Crist. Perquè és en la celebració de la Divina Litúrgia que el Senyor manifesta la seva presència gloriosa i operant.

La imatge

Les noces de Canà (1963). Joan Rifà. Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda (els Hostalets de Balenyà).

El primer miracle de Jesús és el canvi de l'aigua en vi en un casament. És al costat dels homes en les seves joies, com ho serà en les seves penes. Vol la felicitat humana. La seva vida serà una lluita, però no defuig la festa. És lluny de la imatge puritana que l'ha presentat com un mestre adust. Seguint el consell de Maria, fem el que ell ens digui. De l'aigua insípida de la nostra vida en pot fer vi bo d'alegria.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

18 dilluns

—Santa Beatriu, verge (s.XIII)
—Santa Josefina Bakhita, verge
1 Samuel 15,16-23 / Salm 49 /
Marc 2,18-22

19 dimarts

—Sant Màrius, màrtir (*270)
—Sant Canut, màrtir (s.XI)
—Santa Pia, màrtir
1 Samuel 16,1-13; / Salm 88 /
Marc 2,23-28

20 dimecres

—Sant Sebastià, màrtir (256-288)
—Sant Fabià, papa i màrtir
1 Samuel 17,32-33.37.40-51 /
Salm 143 / Marc 3,1-6

21 dijous

—Sant Fructuós, bisbe, i els seus diques Auguri i Eulogi, màrtirs (*259)
Hebreus 10,32-36 / Salm 33 /
Joan 17,11b-19

22 divendres

—Sant Vicenç, diaca (s.III)
—Santa Agnès, verge i màrtir (*304)
1 Samuel 24,3-21 / Salm 56 /
Marc 3,13-19

23 dissabte

—Sant Ildefons, bisbe (606-667)
2 Samuel 1,1-4.11-12.12.19.23-27 /
Salm 79 / Marc 3,20-21

24 diumenge III de durant l'any / Cicle C

—Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església (1567-1622)
Nehemies 8,2-4a.5-6.8-10 / Salm 18 / 1
Corintis 12,12-30 / Lluç 1,1-4; 4,14-21

Pessebres a Tàrrega, Anglesola i Cervera

Josep Castellà / Joan Riu

La parròquia de Tàrrega organitzà la primera edició del Concurs Familiar de Pessebres amb la participació d'un total de vint-i-una artístiques creacions. Els membres del jurat qualificador valoraren especialment que el pessebre fos fet en família, amb amor i dedicació, i amb una bona presentació del treball. L'entrega dels obsequis als guardonats tingué lloc al final de la Missa del Gall celebrada amb gran assistència de fidels a l'església parroquial de Santa Maria de l'Alba.

El cap de setmana dels dies 2 i 3 de gener, en el marc parroquial de Sant Pau de Narbona d'Anglesola, prop de mig centenar de persones, nens de la catequesi i altres de la població, a més dels seus pares, van ser els protagonistes

en la recreació d'un pessebre vivent. En uns passis d'una durada de quaranta-cinc minuts varen representar una desena d'escenes, que foren visitades per un total de tres-cents cinquanta veïns, els quals feren unes aportacions destinades a obres de manteniment del Casal Parroquial, ubicat al costat del temple.

A la parròquia de Cervera, la nit de Nadal, en finalitzar la Missa del Gall, i el dia 25 a la missa de les dotze del migdia, diversos nens i nenes de la catequesi representaren un pessebre vivent a l'espai de les escales que donen accés al cor de l'església de Santa Maria. Es tractà d'un acte més de tants que se celebren durant les festes de Nadal i que s'ha convertit en una tradició.

A la parròquia de Cervera, els figurants han anat canviant amb el pas del temps en fer-se grans, però hi ha un bon planter que assegura el relleu per a futures edicions. És una bona causa per a anar fent parròquia.

Estrena de Mn. Abel Trulls a Mollerussa i Miralcamp

Parròquia de Mollerussa

Tal com va sortir en el Full de la setmana passada, el dia 27 de desembre, a la catedral de Solsona, Abel Trulls va ser ordenat diaca de mans del senyor bisbe.

El següent cap de setmana, 2 i 3 de gener del 2016, s'estrenava en aquest servei a les parròquies de Mollerussa i Miralcamp, on l'Abel ha estat col·laborant els caps de setmana, en la catequesi i altres afers, durant els cursos anteriors a la seva ordenació.

Per a les comunitats cristianes va ser emocionant compartir amb el nou diaca el ministeri que li ha estat confiat. Actualment, Mn. Abel està estudiant a Roma per ampliar els seus estudis en bé de la comunitat diocesana. Donem-ne gràcies a Déu.

Trobada Europea de Joves «Taizé» a València

Delegació Diocesana de Joventut

La fi d'any per als joves és sinònim de Trobada de Confiança a través de la Terra de la comunitat de Taizé. Aquest any no podia ser diferent, a més essent tan a prop, a la ciutat de València! Un grup de vint-i-sis joves del bisbat van marxar amb bus cap a València la matinada del dia 28 de desembre; pel camí s'hi van unir diversos grups del bisbats de Lleida, Urgell i Tarragona. A València van rebre un càlid acolliment de les famílies i els voluntaris, així com dels quinze mil joves de diversos països d'Europa! Tres pregàries al dia, reflexions en petit grup, lectura de les propostes –amb temes tan interes-

sants com «Un Déu de misericòrdia», «El perdó», «Acostar-se als necessitats», «Compromisos socials» i «El respecte per la creació»–, l'Any de la Misericòrdia del P. Alois (prior de la comunitat de Taizé), els tallers de la tarda, i fer una mica de turisme... fou el dia a dia de la trobada. Amb altres punts importants, com la Pregària de la Pau, realitzada de les onze a les dotze de la nit del dia 31 de desembre, la Festa de les Nacions d'inici d'any i la missa de Cap d'Any amb el gran dinar amb les famílies van acabar de completar l'experiència. Notícia sencera i més fotografies a www.bisbatsolsona.cat.

Nou beat: fra Tarsici de Miralcamp

La diada de Reis, la comunitat cristiana de Miralcamp va celebrar amb goig la solemnitat de l'Epifania i va recordar, amb agraïment, la beatificació recent d'un fill del poble, fra Tarsici de Miralcamp, ofm. Per aquest motiu es va comptar amb la presència del senyor bisbe, Mons. Xavier Novell, així com del ministre provincial dels Caputxins, fra Gil, acompanyat d'altres membres de l'orde. Acabada l'eucaristia, el baix-relleu del nou beat va ser col·locat a la capella dels Màrtirs, on una vitrina mostra alguns dels seus objectes personals, que la família custodiava. Durant l'acte van tenir-se unes paraules de record del P. Sebastià Ibars, també caputxí, fill de Miralcamp, que va morir uns dies abans i que havia viscut amb gran il·lusió tot el procés. Dos són els beats que Miralcamp té l'honor de comptar entre els seus fills. Que els beats Antoni Dalmau, cmf, i fra Tarsici de Miralcamp, ofm, preguin per nosaltres al Senyor i ben aviat puguem comptar també amb un nou beat, Mn. Carulla. **Informa: Parròquia de Miralcamp.**

L'Església dóna suport a tots els qui s'esforcen per la dignitat humana

Fragments del missatge del Sant Pare per a Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat (17 de gener)

«En la nostra època, els fluxos migratoris augmenten contínuament en totes les àrees del planeta: refugiats i persones que escapen de la seva pàtria interpel·len cadascun de nosaltres i les col·lectivitats, desafiant la manera tradicional de viure i, a vegades, trastornant l'horitzó cultural i social amb el qual es confronten.»

«Els emigrants són els nostres germans i germanes que cerquen una vida millor lluny de la pobresa, de la fam, de l'explotació i de la distribució injusta dels recursos del planeta, que haurien de ser repartits de manera igual entre tots.»

«En efecte, la presència dels emigrants i dels refugiats interpel·la seriosament les societats diverses que els acullen, les quals han d'afrontar els nous fets, que poden veure's com a imprevistos si no són adequadament motivats, administrats i regulats. ¿Com es pot fer perquè la integració sigui una experiència enriquidora per a uns i altres, que obri camins positius a les comunitats i previngui el risc de la discriminació, del racisme, del nacionalisme extrem o de la xenofòbia?»

«Davant aquestes qüestions, com pot actuar l'Església sinó inspirant-se en l'exemple i en les paraules de Jesucrist? La resposta de l'Evangeli és la misericòrdia.»

«En aquesta perspectiva, és important mirar els emigrants no sols en funció de la seva condició de regularitat o d'irregularitat, sinó sobretot com a persones que, tutelades en la seva dignitat, poden contribuir al benestar i al progrés de tots, de

manera particular quan assumeixen responsablement els deures en relació amb qui els acull, respectant amb reconeixement el patrimoni material i espiritual del país que els allotja, obeint-ne les lleis i contribuint als seus costos.»

«L'Església dóna suport a tots els qui s'esforcen per defensar els drets de tothom a viure amb dignitat, sobretot exercint el dret a no haver d'emigrar per a contribuir al desenvolupament del país d'origen. Aquest procés hauria d'incloure, en el seu primer nivell, la necessitat d'ajudar els països d'on surten els emigrants i els pròfugs.»

«A l'arrel de l'Evangeli de la misericòrdia, el trobament i l'acolliment de l'altre s'entrecreuen amb el trobament i l'acolliment de Déu: acollir l'altre és acollir Déu en persona. No us deixeu robar l'esperança i l'alegria de viure que brollen de l'experiència de la misericòrdia de Déu, que es manifesta en les persones que trobem al llarg del nostre camí.»

Per la unitat dels cristians

Del 18 al 25 de gener, l'Església celebra l'octavari de pregària per la unitat dels cristians, amb el lema bíblic «Proclameu la grandesa del Senyor» (1Pe 2,9). La comissió interdiocesana d'ecumenisme ha preparat un guió per a les celebracions d'aquests dies. Els cristians de Letònia han redactat enguany els textos.

L'article

Dues reflexions postnadalenes

Climent Forner, prev.

I. «Sempre que neix un infant, vol dir que Déu, a despit de totes les maldats humanes, no ha deixat de confiar en nosaltres.» És una sentència de Tagore, el gran poeta hindú de principis del segle passat, que vaig aprendre de jove, que mai no he oblidat i que solc repetir en cada celebració baptismal que presideixo. És que la trobo molt significativa: no hi ha pas, en aquest nostre món, per injust i violent que sigui, un do i una alegria comparables al naixement d'un infant. Que ho diguin si no els esposos que s'estimen i l'engedren en les degudes condicions. Si és així, la prova més sublim, no n'hi ha d'altra, que Déu ens estima com no ens podem arribar a imaginar, és quan ens envia el seu propi Fill, sabent per endavant que acabarem crucificant-lo. Quina infinitud d'amor i de misericòrdia! No ens hauríem de cansar mai de donar-li'n gràcies. Ah, si confiàvem en Déu el nostre Pare com ell confia en nosaltres! És que només vol el nostre bé, la nostra felicitat, la nostra salvació. Per això ens ofereix el regal gratuït del seu Fill únic que fa realitat aquest seu somni. Pensem-hi.

II. Una segona reflexió: sobre l'ús i abús de les paraules. No hi ha dubte que les festes nadalenques ens desborden: tothom parla de pau, de felicitat, de bones festes, però... Sant Joan ens repetia un cop més que «al principi ja existia el qui és la Paraula, i que el qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria». Sí, Déu és Silenci, però també és Paraula. Del seu silenci eten en va sortir la primera Paraula —la creació del món—, però qui la vingué a confirmar i revelar del tot és Jesús, el seu Fill encarnat per obra de l'Esperit Sant en les entranyes de Maria verge. Aquest és el gran misteri que celebràvem per Nadal: l'encarnació del Fill de Déu. Fills de Déu com som en virtut del sagrament del baptisme, també nosaltres, en certa manera, hauríem d'encarnar la Paraula. Ben mirat, els humans som paraula, només paraula, en els molts significats del nostre llenguatge expressiu i comunicatiu. El que passa és que hi creiem poc, en les paraules, banalitzant-les, buidant-les, degradant-les de mala manera, no vivint-les i encarnant-les com hauríem de fer. Ho denunciava en un article recent el pare González Faus, afirmant que Déu és la paraula més substituïda del llenguatge humà; i també altres paraules com amor, llibertat, justícia, caritat... Ara que acabem d'iniciar l'Any Sant de la Misericòrdia, això ho hauríem de tenir molt present. Què en traurem, d'anunciar i celebrar a so de bombo i platerets aquest nou jubileu eclesial dit de la misericòrdia, si no la practiquem de veritat, essent misericordiosos com ho és el Pare de Jesús i Pare nostre? Com recordava el susdit articulista, etimològicament la paraula «misericòrdia» significa posar el cor (*cor - cordis* en llatí) en la misèria (o potser millor en el míser o miserable: *miseri-cor*. En concret, cal estimar de cor els nostres germans més necessitats, tant corporalment com espiritualment, veient en cadascun d'ells el rostre de Jesucrist. I no un any: sempre.

El llibre

L'Ortodòxia

Serguei Bulgàkov

Editorial: Pòrtic

Preu: 18 euros

Un llibre per a la Setmana de la Unitat. Aquest llibre, escrit en rus, aparegué primer en traducció francesa, l'any 1932, i va marcar fortament els ambients cristians occidentals, perquè trencava un mur d'ignorància i ofería per primera vegada una visió global de la doctrina, de l'eclesiologia i de la pietat cristiana en la seva expressió ortodoxa. El seu autor és un teòleg rus que va haver d'abandonar la seva pàtria en 1922 per la seva oposició al marxisme. Morí a París en 1944.

Malgrat la seva extensió reduïda, aquest llibre constitueix una exposició molt completa de l'essència mateixa de l'Ortodòxia. Un testimoniatge molt objectiu de la consciència religiosa ortodoxa. Aquesta traducció de Bultmann contribueix a recordar que l'Església ortodoxa vol ser present en el diàleg ecumènic de casa nostra.

On són els refugiats?

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aquest diumenge tota l'Església celebra la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat. Ho fem després d'assistir a la migració més gran a Europa des de la Segona Guerra Mundial. Més d'un milió d'emigrants i refugiats, procedents sobretot de Síria, han travessat multitud de fronteres i han arriscat les seves vides al Mediterrani amb l'objectiu d'arribar a Alemanya i demanar asil polític.

Aquest dramàtic èxode, que ha costat milers de vides, ha provocat un corrent de solidaritat que ha arribat fins a casa nostra. Moltes institucions s'han disposat a acollir alguns dels suposats 15.000 refugiats que, a nivell europeu, es van fixar per a Espanya. La nostra Església diocesana, a través de les parròquies que varen respondre al discerniment comunitari que vaig demanar, està a punt per a acollir entre 50 i 100 persones.

Tot i que les notícies havien anunciat que els refugiats començarien a arribar a mitjans de novembre, la realitat és que ni els hem vist ni els hem pogut acollir. Dues raons ho expliquen:

La primera és que la legalitat internacional estableix que els refugiats poden demanar asil al país que vulguin. Alemanya ha rebut durant l'any 2015 més d'un milió de peticions. Espanya, en canvi, a l'espera de saber les dades oficials, no sembla haver-ne rebudes gaire més de les cinc mil de l'any anterior, d'entre elles quatre mil a les oficines de Melilla, és a dir, dels immigrants habituals. Cap a finals de novembre, només uns vint-i-cinc sirians havien demanat asil polític a Espanya. Així, doncs, no arriben refugiats del Pròxim Orient perquè no volen venir a Espanya.

La segona és que l'Estat espanyol ha pactat amb tres institucions, entre les quals es troba una oenagé creada per la Conferència Episcopal Espanyola, però no s'hi troba

Càritas, l'acolliment legal d'aquest nous refugiats. Així, doncs, els nou mesos d'atenció integral dels qui obtinguin l'estatut de refugiat s'esdevindrà en llurs instal·lacions. Després d'aquest acolliment legal i finançat, potser els veurem cercant ajuda a les nostres Càritas.

Us explico tot això perquè conegueu els motius pels quals no hem acollit ni acollirem, almenys en primera instància, cap refugiat. També, per animar-vos a continuar col·laborant amb les iniciatives ordinàries de Càritas, que atenen immigrants i refugiats des de fa molt temps. Aquest Any Sant, «d'una manera molt més intensa», fixem la mirada «en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare» (MV, 3). Cultivem, doncs, com ens demana el Papa, entranyes de misericòrdia, acollint amb amor tants i tants immigrants que tenim enmig nostre.

No deixeu de llegir el missatge del Papa per a aquesta jornada, que trobareu a la pàgina web del bisbat.

